

НАРХЯАГША ТАНЯ

Таниин аба ажалһаа ерэмсээрээ, үглөөдэр нархяагта ошохобди гэбэ. Таня ошолдохо дуратайл һааб даа.

— Баабай, баабай, намайе абаашаха гүт?

— Эртэ бодохо һаашни абаашуужаб.

Таня абамни орхёод ябашажа болохо гэжэ һанаашархаба. Тиимэһээ эртэ һэрихэ арга бэдэрбэ.

— һанааб, һанааб,— гэжэ Таня аман соогоо өөртөө хэлэбэ. Эсэгэнь унтаба. Таня унтаринаа бодожо, нариихан ооһор олоод, нэгэ үзүүртэнь эсэгынгээ сабхинаа уяба, нүгөө үзүүрыень гартаа орёобо. Тиигээд лэ һанаа амар унташаба.

Эсэгэнь үглөөгүүр һэрээд, сабхияа үмдэхэ гэхэдэнь тэрэнь хүдэлбэгүй. Дахяад татана — диилдэхэ юм бэшэ. Юун болоо гээшэб, гайхамаар!.. Таня орон дээрэһээ унан алдамсаараа, соһондоо хашхарба. Юун болоһыень одоо ойлгожо:

— Би уяа һэм! — гэжэ мэгдүүгээр хэлэбэ.

Иигэжэ нархяагта абатаяа ошолдохо болоһондоо Таня баярлахын ехээр баярлаа һэн.